

Diumenge 12 de durant l'any / B

Lectura primera

Jb 38,1.8-11

Lectura del llibre de Job

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

Salm responsorial

106,23-24.25-26.28-29.30-31 (R.: 1)

Uns comerciants que s'embarcaren
i es feren mar endins
foren testimonis de les obres del Senyor,
dels seus prodigis en alta mar. R.

En les seves penes cridaren el Senyor,
i els salvà d'aquell perill:
apaivagà el temporal i vingué la bonança,
es calmaren les onades del mar. R.

R.: Enaltiu el Senyor,
perdura eternament el seu amor.

I els va dur fins al port,
plens de goig per la calma retrobada.
Que reconeguïn els favors del Senyor,
els prodigis que ha fet en bé dels homes.
R.

A una ordre seva es girà un huracà
que aixecava grans onades:
es veien al cel, es veien al fons,
i, extenuats de mareig, no es tenien drets,
no hi valia res la seva perícia. R.

Lectura segona

2Co 5,14-17

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

Evangelí

Mc 4,35-41

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran

respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»